

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος, μέλη του Μεγάλου Συνεδρίου και κρυφοί μαθητές του Χριστού, με κίνδυνο την καριέρα τους, τη φήμη τους, τα ειρωνικά σχόλια εναντίον τους, πραγματοποίησαν ΤΟ ΑΛΜΑ ΤΗΣ ΕΜΠΡΑΚΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ και με θάρρος ο καλοκάγαθος Ιωσήφ ζήτησε από τον Πιλάτο να του δοθεί το άπνουν ένδοξο σώμα του Ιησού. Εφοδιάστηκαν με αρώματα και κατάλευκο σεντόνι και αφού πρόσφεραν έτσι τις καθιερωμένες τιμές στον μεγάλο νεκρό, τον τύλιξαν στο σεντόνι και τον εναπέθεσαν σε πέτρινο ολοκαίνουργιο μνήμα, που προοριζόταν για τον Ιωσήφ. Πραγματοποιήθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο η προφητεία του Ησαΐα που έλεγε: «Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ (τους σταυρωμένους εκ δεξιών και αριστερών του Ιησού ληστές). ΟΜΩΣ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟΝ ΠΛΟΥΣΙΟ» (53, 9) [δηλαδή τοποθετήθηκε στον τάφο του προαναφερόμενου βουλευτή Ιωσήφ]. Δόθηκε διαταγή μάλιστα από τον Πιλάτο, κατόπιν παράκλησης των αρχιερέων και Φαρισαίων, να φρουρείται ο τάφος μέχρι και την τρίτη ημέρα.

Την όλη διαδικασία αποκαθηλώσεως παρακολούθησαν λιγοστοί άνθρωποι. Η Θεοτόκος, ο μαθητής Ιωάννης, οι δύο ευσεβείς βουλευτές Ιωσήφ και Νικόδημος, η Μαρία η Μαγδαληνή, η Μαρία η μητέρα του Ιακώβου και του Ιωσή, και η μητέρα των γιων του Ζεβεδαίου. Συνολικά 7 δηλαδή πρόσωπα. Στη συνέχεια, η Μαρία η Μαγδαληνή και η Μαρία η μητέρα του Ιωσή παρακολουθούσαν πού έβαλαν τον νεκρό Ιησού. Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΠΙΣΤΗ των μυροφόρων γυναικών ήταν εκείνη που τους παρακίνησε σε πορεία προς τον τάφο του Ιησού, αφού γνώριζαν εξάλλου ότι ο τάφος ήταν σφραγισμένος και πως φυλούσαν ανύσταχτα οι ρωμαίοι στρατιώτες. Εφοδιασμένες με αρώματα και μύρα, ξεκίνησαν βαθειά χαράματα της Κυριακής για να ολοκληρώσουν τις θρησκευτικές τιμές στον νεκρό πνευματικό βασιλέα. Βρήκαν όμως με έκπληξη οι γυναίκες την πέτρα κυλισμένη από το μνήμα. Πλησιάζοντας είδαν έναν λευκοντυμένο άγγελο, ο οποίος τους γνωστοποίησε την ανάσταση του Κυρίου και τους έδωσε οδηγίες για τους αποστόλους, ώστε να τον συναντήσουν στην Γαλιλαία.

Επαληθεύτηκε επομένως και η προφητεία του Ψαλμού 15,10, στον οποίο περιγράφεται η τριήμερη ταφή και ανάσταση του Ιησού, με τα λόγια: «ΣΤΟΝ ΑΔΗ ΔΕΝ ΘΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ, ΟΥΤΕ Ο ΓΝΗΣΙΟΣ ΠΙΣΤΟΣ ΣΟΥ ΘΑ ΑΦΗΣΕΙΣ ΝΑ ΑΝΤΙΚΡΥΣΕΙ ΤΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΣΥΝΘΕΣΗ (φθορά)». Το σώμα Του, πράγματι, τις τρεις ημέρες του θανάτου του, ως αδιάσπαστα ενωμένο με τη θεότητά Του, δεν γνώρισε αποσύνθεση. Οι γυναίκες έφυγαν τρέχοντας από το μνημείο, χωρίς στο δρόμο να μιλήσουν σε κανέναν, ένεκα του θείου τρόμου και της έκστασης που τις κατείχε. Ούτε καν τους πέρασαν, εκείνες τις ιερές στιγμές, από το μυαλό τα λόγια του ιδίου του Κυρίου, όταν προφήτευσε για την ανάστασή Του τα εξής: «ΓΚΡΕΜΙΣΤΕ ΤΟΝ ΝΑΟ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΘΑ ΤΟΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΩ» (Ιω. 2,19). Εννοούσε φυσικά το σώμα Του και όχι τον Ναό των Ιεροσολύμων, τον οποίον χρειάστηκαν 46 χρόνια να χτίσουν. Ο ευαγγελιστής Λουκάς επιπλέον αναφέρει ότι ο ουράνιος Σωτήρας των ανθρώπων ανέστησε μόνος Του τον εαυτόν Του, αφού «μετά το θάνατό Του παρουσιάστηκε σ' αυτούς (τους αποστόλους) ζωντανός με πολλές αποδείξεις. Για σαράντα μέρες τους εμφανιζόταν και τους μιλούσε σχετικά με τη βασιλεία του Θεού» (Πράξ. 1,3).

Εδώ τελειώνει το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο, ενώ η συνέχεια δίδεται από τα Ευαγγέλια του Ματθαίου, του Λουκά, του Ιωάννη και από τις Πράξεις των Αποστόλων. Διαβάζουμε λοιπόν ότι οι απόστολοι έμαθαν για το ελπιδοφόρο και χαρούμενο μήνυμα της Αναστάσεως από τις Μυροφόρες Γυναίκες. Οι ευαγγελιστές δεν αναφέρουν ώρα αναστάσεως, διότι δεν την γνωρίζουν. Ακόμη, δεν εντυφούν σχολαστικά στον τρόπο που ο Χριστός αναστήθηκε. Περιγράφουν μόνο ότι τον συνάντησαν αναστημένο, ότι τους έδωσε οδηγίες, ότι εμφανίστηκε στους μαθητές Του για 40 ημέρες, όλες τις ώρες της ημέρας, και σε διαφορετικές κάθε φορά τοποθεσίες. Λένε λοιπόν την αλήθεια. Αλλά και για άλλον ένα ακόμη λόγο: ΔΕΝ ΘΑ ΕΓΡΑΦΑΝ, ΑΝ ΗΘΕΛΑΝ ΝΑ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΟΥΝ, ΟΤΙ Ο ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΕΜΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΑΡΧΙΚΑ ΣΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ! Οι γυναίκες τότε δεν είχαν δημόσιο λόγο, ούτε έπαιρναν τα λεγόμενά τους σοβαρά υπόψη στο δικαστήριο.

Αν είχαν σκοπό να παραμυθιάσουν την κοινή γνώμη οι μαθητές Του, θα παρουσίαζαν θριαμβευτή τον αναστημένο Ιησού, και μέσα σε εκτυφλωτικό φως, να καθηλώνει τους αρχιερείς, τους Ρωμαίους, τον Πιλάτο, τους σταυρωτές Του. Οι άγγελοι θα το διαλαλούσαν ίσως σε πολλούς, και οι ενάντιοι θα φοβόντουσαν την οργή Του. Τίποτε από αυτά δεν συνέβη. Η ανάσταση περιγράφεται με απλότητα, λιτότητα, σοβαρότητα και καμία κακή νύξη για τους διώκτες του Θεανθρώπου δεν αναφέρεται. Ότι δεν ήταν άλλωστε αποκύημα φαντασίας των γυναικών φαίνεται από το ότι οι μυροφόρες ερχόντουσαν στον τάφο για να μυρώσουν τον νεκρό τους προφήτη και διδάσκαλο και δεν τους πέρασε καν από το μυαλό το ενδεχόμενο αναστάσεώς Του. Για τον ζωοποιό τάφο ξεκίνησαν πρώτοι ο Πέτρος και ο Ιωάννης. Μέσα όμως εισήλθε πρώτος ο έμπειρος και μεγαλύτερος στην ηλικία Σίμων Πέτρος. Εκεί βρήκαν τις πάνινες λουρίδες στο έδαφος και το σουδάριο με το οποίο είχαν δέσει το κεφάλι του Ιησού να είναι τυλιγμένο σε μια μεριά χωριστά. Τότε πίστεψαν, συγκλονισμένοι, στις πολλές προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, που λένε ότι ο Μεσσίας θα ανασταίνόταν από τους νεκρούς, σύμφωνα με το σχέδιο του Θεού.

Από την Ανάστασή Του και μετά αρχίζουν λοιπόν οι εμφανίσεις του Ιησού στους μαθητές Του, αρχής γενομένης από τη Μαρία τη Μαγδαληνή. Εκεί που έκλαιγε η Μαρία σκύβει να δει μέσα στο μνήμα και βλέπει δύο λαμπρούς αγγέλους να στέκονται εκεί που κειτόταν πριν το σώμα του Ιησού, ο ένας προς το μέρος του κεφαλιού και ο άλλος προς το μέρος των ποδιών. Ο ίδιος δε ο Ιησούς τής εμφανίστηκε αμέσως μετά, ενώ εκείνη νόμιζε πως ήταν ο κηπουρός και ζητούσε απ' αυτόν το σώμα του Ιησού. Μόνο όταν ο Χριστός τη φώναξε με το όνομά της κατάλαβε ποιος ήταν και του λέγει: «Ραββουνί», που σημαίνει «Διδάσκαλε». Ο Χριστός αμέσως μετά τη στέλνει στους αδελφούς Του, να τους ενημερώσει ότι «ανεβαίνει σ' Εκείνον που είναι δικός μου και δικός σας Πατέρας». Αυτό δείχνει τη θεία πλέον υιοθεσία όλων μας μέσω της ανάστασης Του. Πήγε τότε η Μαγδαληνή στους μαθητές και τους ανήγγειλε: «ΕΙΔΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ» και διηγήθηκε όλα όσα έγιναν. Έκτοτε το νόημα της χριστιανικής ζωής είναι η αγιοπνευματική πράγματι συνάντηση και καρδιακή κοινωνία με τον Χριστό δια της χάριτός Του και δια των μυστηρίων της Εκκλησίας.

Τα Ευαγγέλια μνημονεύουν και την εμφάνιση του Ιησού στους επτά μαθητές στη

θάλασσα της Τιβεριάδος, κατά τη διάρκεια αναποτελεσματικού ψαρέματος. Το πρωί τούς συνάντησε ο Ιησούς και τους ρώτησε αν έχουν τίποτε φαγώσιμο. Στην αρνητική τους απάντηση τούς συνέστησε να ρίξουν τα δίχτυα στα δεξιά του πλοίου για να βρουν ψάρια. Έπιασαν τότε 153 ψάρια και αντιλήφθηκαν ότι ήταν ο Κύριος. Ο Χριστός τούς δίδαξε έτσι ότι ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΟΥΝ ΟΙ ΑΠΟΤΥΧΙΕΣ, ΑΛΛΑ ΝΑ ΕΠΙΜΕΝΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, γιατί μόνο η συνεργασία, η επιμονή και η υπομονή εγγυώνται την επιτυχία και το σωστό αποτέλεσμα, που πάντα προέρχονται από τον Θεάνθρωπο. Ακόμη, ενώ έπιασαν πάρα πολλά ψάρια, «το δίχτυ δεν είχε σκιστεί». Αυτό σημαίνει ότι η Εκκλησία είναι μία παρά το πλήθος των μελών της, αλλά και ότι Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΡΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΘΕΙΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ στην Εκκλησία Του (Ιω. 21, 1-14).

Ανάμεσα σε άλλες εμφανίσεις του Κυρίου, ο Χριστός εμφανίστηκε και την ημέρα της λαμπροφόρου αναστάσεώς Του, το απόγευμα, σε δύο βαδίζοντες προς την πόλη Εμμαούς μαθητές Του, ήτοι στον Λουκά και τον Κλεόπα. Αυτοί, χωρίς να αναγνωρίσουν τον Κύριο, ήταν πολύ λυπημένοι για τον θάνατό Του και ο Χριστός συνοδοιπορώντας μαζί τους, τους ανέφερε πολλές προφητείες για τον Μεσσία και πως έπρεπε να πάθει και να αναστηθεί. Εκείνοι ένοιωθαν την καρδιά τους να καίει όσο τους μιλούσε και ΑΝΟΙΧΤΗΚΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΑΝ ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΕΥΛΟΓΗΣΕ ΤΟΝ ΑΡΤΟ (Η Θ. Ευχαριστία είναι πραγματική γνωριμία και ένωση με τον Χριστό), την ώρα που κάθισε μαζί τους για φαγητό στο χωριό, οπότε και χάθηκε αίφνης από μπροστά τους. Εκείνοι τότε επέστρεψαν στα Ιεροσόλυμα για να γίνουν κήρυκες του μεγαλύτερου γεγονότος στην ιστορία, της Αναστάσεως δηλαδή του Ιησού Χριστού, αλλά και της αναστάσεως όλων μας, όσων ακολουθούμε τις εντολές Του και βαδίζουμε κατά μίμησιν Εκείνου.